

Prihája angelj smrti,
Da grob temán odprè,
Zdaj v hladno zemljo léglo
To mrzlo bo sreé.

Milobni duh pokôja
Pred stvarnikom stoji,
In trudnemu zemljánu
V svoj tihi dom velí.

Tu žalostno zvonovi
K slovesu mu pojó,
Tam góri sveti zbori
Pozdrave mu nesó.

Vi, sreéni, le nesite
Očetu ga v roké;
Vsi ž njim kedaj tam gori
Združili bomo sé.

(Iz nemščine preložil Savo Zorán.)

Zakaj sovražijo psi lisico, mačko in zajca.

es, ki je čuval hišo svojega gospodarja, govoril je ob lepem poletnem večeru sam v sebi: „V takó lepej nóci je pač dolgočasno sedeti pred hišo in jo čuvati. Denes gotovo ne bode tatú v hišo, zatorej je boljše, da grem ob mesečnej svitlobi malo okoli pogledati.“

Ne pomišlja se dolgo, kam bi jo potegnil; hitro steče po bližnjem travniku proti gozdu ter ondu veselo zalaja.

Ko mu iz gozda njegov glas odméva, misli si, da ga nekdo oponaša ter mu takó nagaja.

„Gledat grem, kdo me neki oponaša,“ reče sam v sebi ter hiti s travnika v gozd.

Takój pod prvim grmom najde spečega zajca. „Ali si me ti oponašal?“ zadere se pes nad njim.

„Nè, jaz nè! sladko sem spal ter sanjal o lepej zelnatej glavi, ki sem jo hotel ravno v zelniku jésti, a ti si me probudil,“ odvrne mu zajec.

Pes nejevoljen hiti dalje in pride do mačke, katero tudi vpraša: „Ali si me ti oponašala?“

Mačka mu odgovori: „Kaj ti pade na um! Mar misliš, da nimam družega dela? Prežala sem ob gozdnem robu na lepo miško, a ti si mi jo prepodil. To ni lepó od tebe!“

Kipeč jeze hiti pes dalje po gozdu, ter najde lisico. Tudi njo vpraša, če ga je oponašala v lajanji.

„Preveč te imam rada, ljubi moj,“ odgovori mu lisica prilizljivo, „da bi se kaj tacega upala storiti; a mislim, da se ne motim, ako rečem, da je to storil jazbec, ki tičí ondu v jazbini pod hrastom.“

Naglo skoči pes tjá in glasno zalaja. Ker ne dobi odgovora, stopi pred luknjo, ki pa ni bila jazbečeva, nego lisičja, in tu ga zgrabi za nogo lisici nastavljena past.

Lisica to videč, smeje se mu od veselja, pokliče mačko in zajca, rekoč: „zdaj idita z menoj, gremo krast; čuvarja in izdajalca našega nam se ni treba bati, ker ondu pred mojo luknjo evili, zgrabljen v meni nastavljeno past; nocej si izberimo vsak, kar nam najboljše diši.“

Šli so premim potom naravnost v gospodarjevo hišo, katerega pes je bil vjet.

Kmalu so se vrnilí. Lisica si je prinesla najlepšo kokoš, mačka iz kuhinje najdaljšo klobaso, a zajec z zelnika najlepšo zelnato glavo.

S tem plénom obstopijo vsi trije vjetega psa. Lisica izpusti kokoš na tla in daje ubogemu psu naslednji nauk: „Ako bi ti bil svojo dolžnost storil, vse to bi se ne bilo zgodilo, a zdaj moraš trpeti bolečino in sramoto, a tvoj gospodar še po vrhu veliko škodo. Ostani čuvar in bodi zvest svojemu gospodarju!“ To rekši, pobrala jo je s svojo družbo daleč skozi gozd.

Še le proti jutru si izvije pes z vso silo nogo iz nastavljene pasti, ter krvaveč prikrevsa domov.

Gospodar ga je kaznoval zaradi kvare, ki se mu je vsled njegove nezvestobe po noči naredila.

Siromak pes ni svojemu gospodarju nič povedal o tem, kar se mu je po noči dogodilo, a povedal je vsem drugim psom v svarilen nauk. — Ljudjé pravijo, da so od tistega časa psi mnogo zvestejši svojim gospodarjem nego li so poprej bili, ter so lisicam, mačkam in zajcem največji sovražniki.

Rozs Kósova.

Zlati listi.

(Iz poljskega preložil T-ar.)

1. Iskanje izmišljene sreče bilo je in bode vedno na kvoro prave sreče človeške.

(Stanisl. Potocki.)

2. Zasluga je, kakor smodnik. Kdor smodnik široko razspé in ga vpali, napravi majhen blisk brez moči, poka in vspeha. Ali kdor smodnik globoko zakoplje in vpali tedaj prevrne zemljo s pokom in vspehom. Zato se tudi zasluga — globoko ohranena — slavno pokaže.

(Adam Mickiewicz.)

3. Od mladosti, dobro porabljene in obrnene zavisí daljše življenje. Kdor v mladih dneh življenje preživi v razveseljevanji in razuzdanosti, naj si ne obeta čvrste in brezbolestne starosti.

(M. Wisniewski.)

4. Ni dosti samó želeti in prositi; treba, da tudi sam pristopiš, treba, da sam izpolniš. Dopolnenje molitve je delo.

(Arg. Cieszkowski.)

5. Značaj in plemenitost se ne dasta z ničemur oceniti; samó po obnašá do nesrečnih in bolnih.

(J. Kraszewski.)

6. Bog posodi človeku življenje, a ne daje mu ga v svojino.

(Jož. Supinski.)

7. So obrekovanja, ki celó nedolžnosti vzamejo pogum. *(Fr. Grzymala.)*

8. Pregreški človeški se hitreje primejo, nego li kuga in nalezljive bolezni.

(Ignacij Domejko.)

9. V našem železnem veku ne obstoji vprašanje obstanka samó na tem, da bi ne izmanjkalo ljudi tej zemlji, nego na tem, da bi vsak dan naraščalo število razumnih, vrednih in nravnih njenih sinov.

(Jos. Szujski.)